

Kázání: 159. O Belzebulovi a rouhání

Co s takovými církevníky, kteří na vlastní oči vidí, jak zlo ustupuje a do přítomnosti se prolamuje nový věk uzdravujícího odpuštění, milosrdenství a naděje, a stejně trvají na svém, že to je všechno od Belzebula?

Kázání

O Belzebulovi a rouhání

1. čtení: Izajáš 5, 20 - 21

20 Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké!

21 Běda těm, kdo jsou moudří ve vlastních očích a rozumní sami před sebou.

2. čtení: Marek 3, 20 - 35

20 Vešel do domu a opět se shromáždil zástup, takže nemohli ani chleba pojíst.

21 Když to uslyšeli jeho příbuzní, přišli, aby se ho zmocnili; říkali totiž, že se pomátl.

22 Zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, říkali: „Je posedlý Belzebulem. Ve jménu knížete démonů vyhání demony.“

23 Zavolal je k sobě a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhánět satana?

24 Je-li království vnitřně rozděleno, nemůže obstát.

25 Je-li dům vnitřně rozdělen, nebude moci obstát.

26 A povstane-li satan sám proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, a je s ním konec.

27 Nikdo nemůže vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka dříve nespoutá. Pak teprve vyloupí jeho dům.

28 Amen, pravím vám, že všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i všechna možná rouhání.

29 Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale je vinen věčným hříchem.“

30 To pravil, protože řekli: „Má nečistého ducha.“

31 Tu přišla jeho matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkázali mu, aby k nim přišel.

32 Kolem něho seděl zástup; řekli mu: „Hle, tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a hledají tě.“

33 Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji bratři?“

34 Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: „Hle, moje matka a moji bratři!

35 Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“

Sestry a bratři,

v jedné židovské anekdotě pan Stein navštívil svého přítele v blázinci. „Prosím tě,“ táže se, „jak ses sem dostal?“ Blázen pokrčil rameny. „To je tak,“ povídal, „rozpor v mínění. Já tvrdil, že všichni lidi jsou blázni, všichni lidi říkali, že já jsem blázen, – přesila vyhrála.“

Je to jen vtip, ale dotýká se něčeho, co se tu a tam stává. Třeba takový Noe. Dlouhá léta staví na suchu koráb a ostatním lidem nutně připadá jako blázen. Nekonečný slejvák potom ukáže, že to bylo naopak.

V Sovětském svazu zase měli ve zvyku zavírat disidenty a obhájce lidských práv do psychiatrických léčen. Tehdejší mocní měli za to, že rozumný člověk přece nemůže nejpokrokovější státní systém kritizovat. Jenže, kdo se opravdu zbláznil? Společnost, která se nechala ovládat režimem nebo jednotlivcem, který si navzdory perzekuci uchoval smysl pro spravedlnost a touhu po svobodě?

Ve 14. žalmu je zmínka o bláznovi, který si říká, že Bůh tu není – nemůže přece být všude a tak si můžu dělat, co chci. Připadá si jako chytrák, ale ve skutečnosti je to blázen. Na všechno se totiž jednou přijde. Obzvlášť v Česku. Tady, jak známo, se všechno hned vykecá.

V evangeliu zase Ježíš vypráví podobenství o sedlákovi, kterému se náramně urodilo a tak postavil nové stodoly a myslel si, že je za vodou, že teď už si bude jen žít, jíst, pít a radovat. Jenže kdo myslí sobecky jen na sebe, je blázen, říká Ježíš. Kde má záruku, že bude zítra ještě naživu?

Když se to tak vezme, v bibli jsou za nerozumné blázny považováni ti, kdo neberou ohled na Boha a druhé lidi, kdo se chovají sobecky a sebestředně. Takhle to je. Jenže problém je v tom, že se tak tu a tam chováme všichni do jednoho. Sami nejlépe víme, kde nás tlačí bota, ale radši si uděláme puchýř na duši, než abychom si to přiznali.

Vlastně je o tom celá bible, od začátku až do konce. Adam s Evou v ráji podlehli pokušení být jako bohové. Mít moc a slávu, žít s vědomím, že budu mít vždycky všeho dost, že se mi nikdy nic nestane.

Jediný, kdo tomuhle pokušení odolal, byl Ježíš. Čteme, že když na začátku svého působení odešel na poušť, pokoušel ho tam ďábel. Byl to souboj, kdo z koho. „Máš hlad, Ježíši? Tak si proměň tady ty šutry na křupavý chleba, ne? Chceš mít moc? No tak se dej se mnou do holportu a bude ti patřit celý svět! No tak se předved', Ježíši, skoč tady z chrámové věže dolů a dokaž si, že se ti nic nestane! Andělé tě přece včas chytí!“

Moc, blahobyť a nezranitelnost, tři největší ďábelská pokušení. Samy o sobě moc, blahobyť a nezranitelnost samozřejmě nemusejí znamenat nic špatného, ale co si budeme povídat, mohou se celkem snadno zvrtnout. Touha po moci v bezcitnou snahu ovládat druhé, touha po blahobytu v sobectví, podvody a loupeže, touha po nezranitelnosti v ohýbání práva.

Ježíš ďábelské lákání tenkrát rázně odmítnul. Stalo se to poprvé v dějinách lidstva. Dosud na tahle pokušení lidé vždycky naletěli. Ďábel odešel s nepořízenou a začalo mu docházet, že jeho vláda nad lidmi je tím pádem zásadně zpochybněna, že vlastně ztrácí svou moc, blahobyť i nezranitelnost. Je to jasné, Ježíš zvítězil. Obrazně řečeno Satanáše svázal, zneškodnil a vyřadil.

Právě o tom je křesťanská víra. Ďábelských démonů, které se nás snaží ještě osedlat, se není nutno bát. A tak Ježíš po pouštním střetu začne obcházet galilejská městečka a vesnice a všude hlásá radostnou zprávu, že starý věk, kdy má navrch zlo, už končí a ďáblovu kralování právě střídá kralování Boží. Na důkaz této zásadní změny v historii lidstva uzdravuje posedlé, malomocné i ochrnuté.

A lidé, co byli posedlí sami sebou, mají najednou oči i pro druhé. A ti co se cítili bezmocní, dostávají novou sílu i odvahu. A ochrnutí zase dostanou rovnou páteř a už nemusejí být před nikým v křeči.

A Ježíš, jako správný manažer, si k sobě bere 12 učedníků a pověří je, aby šli také kázat, že vláda zla je u konce. Aby šli vymítat zlé duchy, kteří si zasedli na lidi a křiví jim charakter.

Tohle poslání platí i pro nás, kteří se ke Kristu hlásíme po 2 000 letech. Hlásat radostnou novinu, že před zlem se nemá uhybat, protože už je v poutech, prohrálo na celé čáře a pravda s láskou vítězí. Vymítat zlé duchy, uzdravovat mezilidské vztahy, dodávat naději.

Možná, že si přesila bude zase ťukat na čelo a říkat něco o bláznivých pravdoláskařích a naivních sluníčkářích. Nu což, nebylo by to poprvé.

Dnešní příběh z Markova evangelia vypráví o tom, jak Ježíše označila za blázna dokonce i jeho vlastní rodina, matka a bratři. Že prý se pomátnul. Chtěli ho násilím odvést domů a zavřít do komory. Nejspíš měli strach z následků, které Ježíšovo působení bude mít. Tenkrát byla rodina daleko sevřenější útvar, než je tomu dnes. Rodina byla odpovědná za to, co dělal a jak se choval každý její člen. S Ježíšem byl problém. Svým působením mezi lidmi šlápnul do vosího hnízda.

Tehdejší odborníci na svatá písma, na morálku a zásady dávali najevo svou nevoli. Bodejť ne! Představte si, že jste zákoníkem nebo zákonicí a celý život se věnujete studiu Bible a máte to všechno zmáklé a všechny znalosti v malíčku a najednou se k vám donese, že nějaký potulný kazatel klidně, bez toho, aby si nechal poradit, vyhláší odpustění, konec věku temnoty a ještě navíc klidně, jak se mu zamane, údajně uzdravuje lidi na potkání.

No tohle tedy nemá obdoby! S tím se musí přestat! Ježíšova rodina měla nejspíš strach právě z uznávaných náboženských odborníků, dnešními slovy církevních představitelů a teologů.

Proslýchalo se, že mají v úmyslu Ježíše odstranit. Jeho příbuzní chtěli zakročit dřív, než to udělají ti, co se cítí poškozeni. Rodinná rada rozhodla jasně: Ježíše musíme uklidit z dohledu, prohlásíme ho za blázna a zavřeme pod zámek.

Než stihli dorazit do města, kde se právě nacházel, situace se ještě zkomplikovala. Před nimi ho vyhledala delegace zákoníků až z Jeruzaléma. Nejspíš se o galilejském kazateli dozvěděli na nejvyšších místech a tak se v hlavním městě ustavila znalecká rada, která celé to jeho působení prošetří a vydá pak odborný posudek.

Zákoníci prohlédnou uzdravené, pak si nechají vyprávět, o čem že to ten Ježíš káže a hned na to mají jasno. Diagnóza je jasná: Belzebul. Ten člověk spolupracuje s Belzebulem, knížetem démonů. Právě proto umí vyhánět demony z lidí.

Nic nepomůže Ježíšova argumentace, že to přece nedává smysl, aby Belzebul vyháněl své vlastní demony a vyklízel obsazená místa, to by byl přece sám proti sobě. Je to jinak! Belzebul je už svázaný, byl poražen na hlavu, nemůže se bránit, proto se démoni musí klidit.

Jenže tohle vysvětlení expertům na svatá písma ze svatého města neštymuje. Kdyby opravdu Hospodin chtěl nyní zahájit nový věk, určitě by to věděli mezi prvními.

Co s takovými církevníky, kteří na vlastní oči vidí, jak zlo ustupuje a do přítomnosti se prolamuje nový věk uzdravujícího odpuštění, milosrdenství a naděje, a stejně trvají na svém, že to je všechno od Belzebula? Vidí to, ale raději vydají expertní posudek, že to je všechno dábelská léčka.

Ježíš to nazve rouháním proti Duchu Svatému, pro které není odpuštění. Jak tomu rozumět? No, jestliže skrze Ježíše působil Duch Svatý, ona Boží energie, která uzdravuje posedlé, malomocné a ochrnuté, síla, kterou démoni nemohou vystát, pak tomu, kdo to vidí a přesto trvá na tom, že to je od Zlého, není rady ani pomoci.

Jestliže někdo prohlásí bílou barvu za černou a černou za bílou, jestliže někdo vědomě označí pravdu za lež, lásku za slabost a spravedlnost za otázku dohody, pak mu skutečně není rady ani pomoci. Sám sebe odsuzuje do temného společenství s Belzebulem a jeho démony, kterým potom musí už napořád sloužit. Několik našich předních politiků by mohlo vyprávět.

Pro všechny ostatní lidi na celém světě ale platí povzbudivá věta: „Všechno bude lidem odpuštěno!“ A to je evangelium, radostná zpráva. Jen si dát pozor na ten neodpustitelný hřích, jak o něm píše i prorok Izajáš.

PeČ

SPCH 6. 6. 2021

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Síť víry](#)